

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5269/2020
23.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиља АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Мирослав Сибиновић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3295/20 од 15.07.2020. године, у седници одржаној 23.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3295/20 од 15.07.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3295/20 од 15.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 3138/18 од 25.03.2019. године, исправљене решењем тог суда П 3138/18 од 09.03.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да тужиље имају право личне службености - права становања у стану ... у стамбеној згради, у улици ... број ..., површине 112 м2, уписаног у ЛН ... КО ..., као неоснован. Ставом другим изреке, обавезане су тужиље да туженом накнаде трошкове парничног поступка од 48.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3295/20 од 15.07.2020. године, одбијена је жалбе тужиља и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиље су благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске

праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је утврђење права личне службености – права становања на основу уговора, а побијаном правноснажном одлуком одлучено је одбијањем тужбеног захтева. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ради о парници ради утврђење права личне службености – права становања, у којој примена материјалног права у погледу одлуке о основаности тужбеног захтева зависи од утврђеног чињеничног стања сваког конкретног случаја, а нижестепени судови су према чињеницама утврђеним у овој правној ствари одлуку о основаности тужбеног захтева засновали на примени одговарајућих одредаба материјалног права. При том, изражено правно схватање у побијаној одлуци у односу на услове за настанак личне службености – права становања на основу уговора у складу је и са израженим правним схватањем Врховног касационог суда у одлуци Рев 493/10 која је приложена уз ревизију, у којој је одлучивано о истоветном захтеву, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, као и са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда.

Због тога, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 31.07.2017. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 10.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Како се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, при чему вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић